

И пакѣ діаконъ: **К**ОНМЕМЪ.

Ипостолъ же чѣгомъ, алназіа же пѣкаемъ, діаконъ пріемъ кадильницъ и дѣліамъ, приходитъ ко свѣщенникъ, и пріемъ благословеніе ѿ него, кадитъ свѣчю трапѣзѣ ѿкретъ, и олтарѣ вѣсь, и цѣенника.

Ипалъ же исполнышѣа, глаголетъ свѣщенникъ: **М**ірѣ чѣ.

И чѣецъ: И дѣхови твоемъ.

Діаконъ: **П**ремѣдростъ.

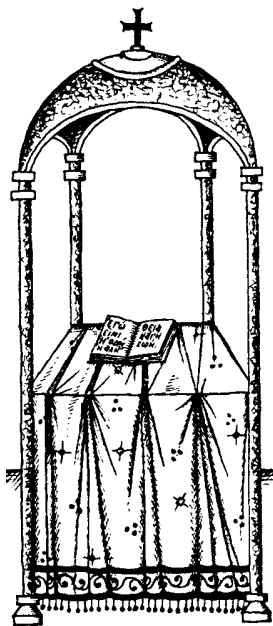
И чѣецъ: Алназіа.

Свѣщенникъ же, стоѣ предъ стѣною трапѣзою, глаголетъ мѣтвѣ сѣю.

Молитва прѣжде ѣвангеліа:

Козеіаи въ сердцахъ нашихъ, человекѣколюбче Владыко, твоегѣо богоразуміа нечлѣнный свѣтъ, и мысленныа наши ѿкѣрзи ѿчи, ко ѣвангеліскыхъ твоихъ проповѣданій разумѣніе. Вложи въ насъ и стѣрахъ блаженныхъ твоихъ заповѣдей, да плѣтскіа похѣти всѣа поправше, дѣховное жителство проїдемъ, всѣа іаже ко благоудгожденію твоемъ, и мѣдретвѣюще и дѣюще. Ты бо ѣси проевѣщеніе дѣши и чѣлѣсѣ нашихъ, Хрїстѣ Боже: и чѣвѣ слава возсылаемъ, со безначальнымъ твоимъ ѿцемъ, и всесвѣтымъ и блгїимъ и животворѣщимъ твоимъ дѣхомъ, нынѣ и прїснѣ, и во вѣки вѣкѣвъ. Амѣнь.

Діаконъ же, кадильницъ вложивъ на ѣбичное мѣсто, приходитъ ко свѣщенникъ, и подклонивъ ѣмъ главѣ свою, держѣ олтарѣ крайними перѣты и ѣказѣа на стѣе ѣвѣе, глаголетъ:

Диакон: K Hospodinu modleme se.

Kněz, okouřiv první pokrovec, pokrývá jim svatý diskos, řka:

Hospodin kraluje, oděn jest velikolepostí. Oblékl se Hospodin v sílu a přepásal se, neboť upevnil vesmír, kterýž se nepohne. Připraven jest trůn tvůj přede všemi časy, od věčnosti jsi ty. Pozdvihují se řeky, Hospodine, pozdvihují řeky hlasy své; vzpínají vysoko proudy vod vlny své, s hlukem se pohybují vodstva mnohá; avšak nad sílu vln mořských mnohem silnější jest Hospodin na výsostech. Svědectví tvá jsou velmi jistá. Domu tvému svatost náleží, Hospodine, po všechny dny.

Диакон: K Hospodinu modleme se. Pokryj, vладыко!

Kněz, okouřiv druhý pokrovec, pokrývá jim svatý kalich, řka:

Vznešenost tvá zastřela nebe, Kriste, a země plna chvály tvé!

Диакон: K Hospodinu modleme se. Pokryj, vладыко!

Kněz, okouřiv třetí, větší pokrovec (aer), pokrývá jim obojí, řka:

Přikryj nás záštitou křídel svých a zapuď od nás každého nepřitele a odpůrce; v pokoji spravuj život náš, Hospodine, smiluj se nad námi a nad světem svým, a spasiž duše naše jako blahý a lidumil.

Pak, vzav kadidelnici, okuřuje předložené dary, řka třikrát:

Požehnaný jest Bůh náš, jemuž se takto zalíbilo. Sláva tobě!

Диакон пак покѣждѣ ді:

Vždycky, nyní i příště, až na věky věkův. Amen.

Při tom se oba vždy zbožně pokloní.

Нато бере діакон кадиделници а říká:

Za předložené důstojné dary k Hospodinu modleme se.

Kněz čte modlitbu předložení:

Bože, Bože náš, jenž jsi za pokrm celému světu seslal chléb nebeský – Pána a Boha Ježíše Krista, Spasitele, vykupi-

Сщїенникъ же, прїемъ кадильницѣ, глаголетъ мѣтвѣ предложїи:

Бже, Бже нашъ, небный хлѣвъ, пицѣ всемѣ мїрѣ, Гда нашѣго и Бга Иса Хр҃та послѣбый, Сщїа и ижебавителѣ и блгодѣтелѣ, блгословѣща и ѡсвѣщающа насѣ, самъ блгословїи предложїи сїе, и прїимѣ ѣ въ пренбный тѣої жертвенникъ. Помани, ѣкѡ блгъ и члѣвколюбецъ, прїнесшнхъ и иже рѣди прїнесоша: и насѣ неосуджѣны сохрани во сщїеннодѣствїи бжественныхъ тѣоїхъ тѣинъ. Ѣкѡ сщїа и прослѣвисѣ прѣчтное и великолѣпое има тѣоѣ, Оца, и Сна, и Сг҃аго Дха, нынѣ и прїсно, и во вѣки вѣкѡвъ, аминь.

И поемъ творитъ ѡпсѣтъ тѣмѡ, глаголѣ сїце:

Слава тебѣ, Хр҃тѣ Бже, ѡповѣнїе наше, слава тебѣ.

Дїаконъ: Слава, и нынѣ: Гди, помнѣи, трїжды. Блгословїи.

Сщїенникъ глаголетъ ѡпсѣтъ.

Ѣце ѡ҃кѡ ѣтъ недѣла:

Воскресый иже мѣртвыхъ Хр҃тосъ истинный:

Ѣце ли же нн:

Хр҃тосъ истинный Бгъ нашъ, молитвами прѣчстѣмъ своѣмѣ Мѣре, иже во сщїхъ Оца нашегѡ Басїла, архїепископа кесарїи каппадокїискїа, великагѡ, и вѣхъ сщїхъ, помнѣетъ и спасетъ насѣ, ѣкѡ блгъ и челоѣвколюбецъ.

Дїаконъ: аминь.

По ѡпсѣтѣ же кадитъ дїаконъ сщїе предложїи: тѣже ѡходитъ, и кадитъ сщїю тѣапѣзѣ кр҃гомъ крестовїднѡ, глаголѣ въ сѣтѣ:

Во грѣкѣ плѣткн, во адѣ же сѣ дшїю ѣкѡ Бгъ, въ раї же сѣ разбойникомъ, и на прѣтолѣ былѣ сщї Хр҃тѣ, со Оцѣмъ и Дхѡмъ, вѣл иполнѣи неопїсанный.

Nato diákon (není-li diákon, pak se toto vynechává) vychází svatými dveřmi z oltáře a ukazuje orarem nejprve na ikonu Kristovu, volá:

Hospodine, spasiž zbožné a vyslyš nás.

Diákon se obrací k lidu a provolává:

Až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Věřící lid zpívá Trojsvatou píseň:

Svatý Bože, svatý Silný, svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi (*třikrát*). Sláva Otci, i Synu, i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen. Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi. Svátý Bože, svatý Silný, svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi.

Za zpěvu kněz i diákon říkají také „trisagion“, společně činíce poklony před svatým prestolem.

Na Zjevení Páně a na velkou sobotu se místo „trisagion“ zpívá: „Kteřížkoli v Krista pokřtěni jste, Krista jste oblékli. Alleluja.“

Pak praví diákon knězi:

Poveliž, vладыko!

Nato se odebírají k hornímu místu. Kněz cestou říká:

Požehnaný, jenž se běře ve jménu Páně.

Diákon: Požehnej, vладыko, horní trůn!

Kněz: Požehnaný jsi na trůně království svého, jenž na cherubínech spočíváš, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův. Amen.

Po dokončení pěni „trisagia“ praví diákon, který vyšel před svatě dveře:

Pozor mějme!

Kněz (žehnaje lid): **P**okoj všem.

Žalmista:

Diákon: **V**elemoudrost!

Žalmista čte prokimen z žalmu Davidova.

Diákon (po ukončení zpěvu prokimen): **V**elemoudrost!

Ὁκοντάκισηδεα ἡ τροπαιὸν, προσήδοντι διάκονοι ἐκ τῶν δὲ κερύων, ἢ ποικίλων Ὁραμάτων, πρῶτον οὕτω καὶ ἰκόνων Χριστοῦ καὶ λαλοῦντες:

Гдн, спашè благочестнвыа, ἢ оубышн ны.

Тажè наводнтъ, глагола ко внѣ стоащымъ велегаеню:

И ко вѣки вѣкѡвъ.

Днкъ: ѿмннь.

Прѣвемъ же трисвѣтомъ, глаголютъ ἢ сѧми, ἱерей же ἢ διάκονοι, трисвѣтѣ, творѧще крѣпкѣ ἢ поклоны три предъ сѣою трапезою.

На вѣоблєнїе ἢ въ великю же свѣщѡтъ поютъ (вмѣстѣ же трисвѣтѡ) сѣ: ѿлицы ко Хрѣтѣ крѣстїтелеа, ко Хрѣтѣ велекѡстїтелеа: ѧмнѧѧ.

Тажè глаголетъ дїаконъ ко ἱерейо:

Повелè, владыко.

ἢ ѡходнтъ къ горнемъ мѣстѣ, ἢ сѣенникѡ ѡходѧ глаголетъ:

Благословєнъ грядый ко ѿмѧ Господнє.

Дїаконъ: Благословїи, владыко, горнїи прєстѡла.

ἱерей же: Благословєнъ сѣи на прєстѡлѣ славы царствїа творєтѡ, сѣдѧй на хєрѡвїмѣхъ, вєсєдѧ, нынѣ ἢ прїеню, ἢ ко вѣки вѣкѡвъ.

По исполнєнїи трисвѣтѡ, дїаконъ прїшедъ предъ свѣтѡмъ двєрїи, глаголетъ:

Вѡнмємъ.

ἱерей же возгласѧетъ: **М**нръ вѣмъ.

ἢ чтєцъ глаголетъ: ἢ дѡховн творємъ.

ἢ пакн дїаконъ: **П**рємъдрѡстѣ.

ἢ чтєцъ, прокїменъ, ѡсломи дакїдовъ.

Посєм дїаконъ: **П**рємъдрѡстѣ.

ἢ чтєцъ надпїсѧнїе апѡстола: Дѣлнїи сѣмѡхъ апѡл чтєнїе. **ѿан:** Сѡборнѧгѡ послѧнїѧ ѿакѡвлѧ **ѿан:** Петрѡва чтєнїе. **ѿан:** Въ рїмѧнѡмъ **ѿан:** ко-рїнѧнѡмъ **ѿан:** галѧтѡмъ послѧнїѧ свѣтѡгѡ апѡстола Пѧвлѧ чтєнїе.

tele a dobrodince, žehnajícího nám a posvěcujícího nás, sám požehnej předložení toto a přijmi je na nadnebeský obětní oltář svůj. Rozpomeň se jako blahý a lidumil na ty, kdož je přinesli a za kteréž přineseno jest, a nás neodsouzeně zachovej v posvátném vykonávání Božských Tajin tvých. Aby se světilo a velebilo přečestné a velikolepé jméno tvé, Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Potom k zakončení proskomidie říká:

Sláva tobě, Kriste Bože, naděje naše, sláva tobě!

Diákon: Sláva Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen. Hospodi, pomiluj. Hospodi, pomiluj. Hospodi, pomiluj. Požehnej!

Kněz říká malé propuštění: (Vstavší z mrtvých) Kristus, pravý Bůh náš, na přimluvy přečisté Matky své, svatého otce našeho Basila Velikého, archiepiskopa Caesareje Kappadocijské, i všech svatých, nechť smiluje se nad námi a spasí nás jako blahý a lidumil.

Diákon: Amen.

Po tomto zakončení okuřuje diákon svaté předložení, pak odchází ke svatým dveřím, odhrnuje oltářní oponu a poté okuřuje svatý prestol okolo na způsob kříže, celý oltář, ikonostas, kněze a celý chrám, řka pro sebe (při okuřování prestolu):

Ve hrobě s tělem, v pekle s duší co Bůh, v ráji pak s lotrem a na trůně s Otcem a Duchem, vše nevystižitelně naplňuje, byl jsi, Kriste!

A pak okuřuje dál, říká žalm 50. / 51.: Smiluj se nade mnou, Bože...

Po okouření chrámu vchází diákon opět do oltáře, okuřuje svatý prestol a kněze; poté odloží kadidelnici a přistupuje ke knězi. Postavivše se oba před svatým prestolem, modlí se každý pro sebe (kněz se vztaženýma rukama), říká:

Králi nebeský, Utěšiteli, Duchu pravdy, jenž jsi všude přítomen a vše naplňuješ, poklade blaha a dárce života, přijď a usidliž se v nás a očistiž nás od všeliké skvrny a spasiž, Blahý, duše naše. *(Jedenkrát)*

Таже ѱаломъ ѿ.

И покладѣвъ стѣннице же и храмъ всѣхъ, вхѡдѣтъ пакѣи ко стѣнѣ олтарѣ, и покладѣвъ стѣно трапѣзѣ пакѣи, и стѣнника, кадилницѣ ѡуко ѡлагаетъ на мѣсто своѣ, самъ же приходѣтъ ко іерѣю. И стѣише вѣспѣ предъ стѣно трапѣзю, поклоняютсѣ трижды, въ свѣѣ моладшеа, и глаголюще:

Црѣю нѣбный, ѡутѣшителю, дѡше истинны, иже вездѣ съи и всѣ исполнѣи, сокрѡбнице благоухъ и жизни подателю: прѣиди и вселѣи въ ны, и ѡчисти ны ѡ всѣхъ сквѣрны, и спаси, бже, дѡшы наша.

Глава въ вышнихъ бѣхъ, и на землѣ мѣрѣ, въ члвчцѣхъ бговолѣнїе. **Дважды.**

Гди, ѡутѣи моѣ ѡбѣрзеши, и ѡутѣ моѣ возвѣстятъ хвалѣ твоѣ.

Таже цѣлуютъ, свѣщенникъ ѡуко стѣе сѣи, діаконъ же стѣно трапѣзѣ. И поемъ подклонѣвъ діаконъ своѣ главѣ свѣщенникѣ, держѣ и орарѣ тремѣ персты десныа рѣки, глаголетъ:

Врема сотвори ти гди, владыко, благоговѣи.

Свѣщенникъ, знаменѣ сѣо, глаголетъ:

Благоговѣи бѣхъ наша, вездѣ, нынѣ и прѣсно, и во вѣки вѣковъ.

Таже діаконъ: Помолѣи ѡ мнѣ, владыко свѣтѣи.

Свѣщенникъ: Да исправитъ гдѣ стѣпы твоѣ.

И пакѣи діаконъ: Помани ма, владыко стѣи.

Свѣщенникъ: Да поманѣтъ тѣ гдѣ бѣхъ во црѣви своѣмъ, вездѣ, нынѣ и прѣсно, и во вѣки вѣковъ.

Діаконъ же рѣкъ: ѡминѣ.

И поклонѣа, и вхѡдѣтъ сквѣрными дверьми, понеже црѣа дѣрѣи до вхѡда не ѡбѣрзаетъ. И стѣи на ѡбычномъ мѣстѣ, прѣмѡ стѣихъ дверѣи, поклоняетсѣ со благоговѣнїемъ, трижды, глагола въ свѣѣ:

Гди, ѡутѣи моѣ ѡбѣрзеши, и ѡутѣ моѣ возвѣстятъ хвалѣ твоѣ.

И поемъ начинатъ глаголати: Благоговѣи, владыко.

И начинатъ свѣщенникъ: Благоговѣно црѣво:

Потѣ се зпѣвѣ тропарѣ и кондакѣ дне.

Кнѣзъ рѣка modlitbu trojsvatѣ пїснѣ:

Svatý Bože, jenž ve svatých spočíváš, jenž jsi trojsvatým hlasem serafínů opěvován, cherubíny oslavován a veškerými mocnostmi nebeskými uctíván; jenž jsi z nejsoucnosti ve jsoucnost veškerenstvo přivedl, člověka dle obrazu a podoby své stvořil a ozdobil jej všelikým darem svým; jenž prosícímu dáváš moudrost a poznání a nepohrdáš hříšníkem, ale ukládáš mu pokání ke spasení; jenž jsi nás, ponížené a nehodné služebníky své, učinil hodnými, abychom i v tuto hodinu stáli před slávou svatého obětního stolu tvého a náležitě uctívání a slavo-sloví tobě přinášeli: Ty sám, Vládce, přijmi i z úst nás, hříšných, trojsvatou píseň a navštiv nás dobrotou svou; odpusť nám všechny hříchy naše, úmyslné i neúmyslné. Posvěť duše i těla naše a dopřej nám, abychom ve svatosti sloužili tobě po všechny dny života svého, na přimluvy svaté Bohorodice i všech svatých, tobě po všechny věky se zalíbivších.

Když se zpívá poslední tropar (resp. kondak), praví diákon knězi, skloniv hlavu a drže orar třemi prsty pravice:

Požehnej, vладыко, čas trojsvaté písně!

Кнѣзъ пак, поженавъ jej, zvolá:

Neboť svatý jsi, Bože náš, a tobě slávu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky.

Прїидїте, поклонїмса, ѿ припадѣмъ ко ХрїстѸ. Спасї ны, Сынѣ Божїи, во сватѣхъ днѣхъ сїи, поїуциа тї, ѡлнлѡдїа. (Ѣдиножды)

ѡце же недѣла: Божїеревїи ѿз мѣртвѣхъ поїуциа тї, ѡлнлѡдїа. (Ѣдиножды) Тѡже: Ѡбѡчнма тропарї.

Сїѣнникъ же глаголетъ мѡтвѸ сїѡ:
Молитва трисвѣтаго пѣнїа:

Нже сѣи, ѿже ко сватѣхъ почнѡдїи, ѿже трисвѣтѣмъ глаголомъ ѿ серафїмѡвъ воспѣваемъ, ѿ ѿ херѸбїмѡвъ славоелѡчимъ, ѿ ѿ вѣлїкїа небеснма сїлы поклонѡемъ: ѿже ѿ небытїа ко ѣже быти прїведїи вѣлїчїека, создѡвїи челоуѣка по ѡбразѸ твоемѸ ѿ по подобїю, ѿ вѣлїкнма твоемъ дарованїемъ ѡкрасївїи: даѡи просѡщемъ премѸдрѡстѸ ѿ разѸмъ, ѿ не презнрѡдїи согрѣшающаго, но полагаѡи на спасѣнїе поканїе: сподобнвїи насъ, смиреннѣхъ ѿ недѡстѡйныхъ рабѣ твоехъ, ѿ вѣ часѣ сїи стѡти предъ славою свѣтаго твоегѡ жертвенника, ѿ дѡлжное тебе поклонѣнїе ѿ славоелѡкїе прїносїти: самъ, владыко, прїимї ѿ ѡстѣ насъ грѣшнѣхъ трисвѣтѸю пѣнїю, ѿ поѣтїи ны благоустїю твоею. Простї намъ вѣлїкое согрѣшенїе, вѡльное же ѿ невольное. Ѡсвѣтї нашѡ дѡши ѿ тѣлесѡ, ѿ даждь намъ вѣ преподѡбїи слѡжїти тебе вѣлї днїи живѡтѡ нашего: молитвами свѣтїа Богороднїцы, ѿ вѣхъ свѣтїхъ, ѿ вѣка тебе благоуднївшнхъ.

Ѣгда же пѣвкѣи прїидѸтѸ на послѣднїи тропарї, глаголетъ дїаконъ ко іерїю, прїклонї вѣщѣ главѸ, ѿ ѡрарї вѣ рѡцѣ держѡ тремї перстѣ:

Благоелѡнї, владыко, вѣрема трисвѣтаго.

Іерїи же, знѡменѡ сїѡ, глаголетъ:

Ико свѣтѣ сїи, Бѡже нашѣ, ѿ тебе славу возсылаемъ, ѡтцѸ, ѿ сынѸ, ѿ свѣтѡмѸ дѡхѸ, нынѣ ѿ прїсно.

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle. (*Dvakrát; kněz se vztaženýma rukama.*) *Po ukončení se vždy ukloní a přežehnají.*

Hospodine, rty mé otevři a ústa má zvěstovati budou chválu tvou. (*Bez vztažených rukou; ukloní se a přežehnají.*)

Nato políbí – kněz svatě evangelium (a prestol) – diákon svatý prestol. Pak diákon, skloniv hlavu svou ke knězi a drže orar třemi prsty pravice, dí:

Čas jest sloužiti Hospodinu. Požehnej, vладыко!

Kněz (žehnaje mu): Požehnán jest Bůh náš, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův.

Diákon: Amen. Pomodli se za mne, vладыко svatý!

Kněz: Hospodin nechť vede kroky tvé.

Diákon: Pamatuj na mne, vладыко svatý!

Kněz: Nechť pamatuje na tebe Hospodin Bůh v království svém, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův.

Diákon: Amen.

A pokloniv se, vychází z oltáře severními dveřmi (poněvadž svatě dveře se otevírají až před malým vchodem) a postaviv se na příslušném místě, naproti svatým dveřím, pokloní se, přežehná se zbožně třikrát, říká pro sebe:

Hospodine, rty mé otevři a ústa má zvěstovati budou chválu tvou.

Nato hlasitě začíná dle následujícího postupu.

Koná-li kněz proskomidii **bez diákona**, vynechávají se slova diákonova i odpovědi kněze na ně. (Dále se při liturgii vynechávají tiché dialogy mezi knězem a diákonem a různé diákonovy výzvy – např. „Požehnej, vладыко!“ apod. Jinak kněz říká a koná, co přísluší diákonovi, sám.) Slouží-li svatou liturgií více kněží, koná proskomidii pouze jeden z nich. V době proskomidie čte žalmista hodinky: třetí a šestou (počáteční ohlas kněze na začátku čtení hodinek je místo ohlasu před přípravou Beránka).

ВѢДАТИ ПОДОБАЕТСЯ: ѿще везъ діакона сѣзжитъ іерей, въ проskomидіи діаконскихъ словъ, и на литургіи предъ сѣвѣемъ, и на шѣвѣтѣ сѣвѣ: Благословѣи владыко, и Проводѣи владыко, и время сотворити, да не глаголетъ, чтоюи сѣктеніи и чинѣниѣ предложениѣ. ѿще же соборомъ сѣзжатъ ещеніи мнози, дѣйствѣи проskomидіи єдинъ іерей токмо да творитъ, и глаголетъ и зѣубраженнаа: прочіи же сѣзжителн ничтоже проskomидіи сѣобнѣи да глаголетъ.

БОЖЕСТВЕННАА СЛЪЖБА, ИЖЕ ВО СВАТЫХЪ ОТЦА НАШЕГО ВАСІЛІА ВЕЛІКАГО.

Діаконъ: Благословѣи, владыко.

Іерей: Благословѣно царствѣи, Отца, и Сына, и свѣтаго дѣха, нынѣ и пріснѣ, и во вѣки вѣкѣи.

Діаконъ: ѿмѣнь.

Діаконъ: Мнромъ гдѣ помолнмѣ.

Діаконъ: гдѣ, помилѣи.

Свѣшнѣмъ мнрѣ, и спасеніи дѣшнъ нашнхъ, гдѣ помолнмѣ.

Діаконъ: гдѣ, помилѣи.

Мнрѣ всегѣ мѣра, благогѣи свѣтѣи Божіихъ церквѣи, и соединеніи вѣхъ, гдѣ помолнмѣ.

Діаконъ: гдѣ, помилѣи.

Свѣтѣмъ храмѣ сѣмъ и сѣ вѣрою, благоговѣніемъ и стѣрахомъ Божіимъ вхѣдѣи вѣи, гдѣ помолнмѣ.

Діаконъ: гдѣ, помилѣи.

Господнѣ нашемъ Блаженнѣишемъ митрополитѣ (иѣа вѣсѣ),
ѿ господнѣ нашемъ [иѣа: шемъ архієпископѣ, иѣа:
(иѣа вѣсѣ), четнѣмъ прескѣтерѣ, во
хѣтѣ діаконѣ, ѿ всѣмъ прічѣи и людемъ, гдѣ помолнмѣ.

Діаконъ: гдѣ, помилѣи.

kolem svatého prestolu. Vyjdou severními dveřmi a krácejí za světloňsem, nesoucím rozžatou svíci, konají malý vchod a postaví se naproti svatým dveřím. Oba skloní hlavu. Diákon praví:

K Hospodinu modleme se!

Kněz tiše říká modlitbu malého vchodu:

Vládce, Hospodine, Bože náš, jenž jsi ustanovil na nebesích řády a voje andělů a archandělů ke službě slávy své, se vchodem naším spoj i příchod svatých andělů, kteří by tobě s námi spolusloužili a spoluoslavovali dobrotu tvou. Neboť tobě náleží všeliká sláva, čest a klanění, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Po skončení modlitby ukazuje diákon k východu, drže orar třemi prsty (položiv si evangelium na levou stranu prsou či na levé rámě), a praví knězi:

Požehnej, vладыко, svatý vchod!

Kněz tiše žehná vchod:

Požehnaný jest vchod svatých tvých, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův.

Nato diákon podává knězi evangeliář k políbení a po ukončení zpěvu, postaviv se dopředu před kněze, naproti svatým dveřím, pozdvihuje svaté evangelium, volaje:

Velemoudrost, povznesme se!

Pak se oba ukloní a vcházejí do svatého oltáře. Diákon položí svaté evangelium na svatý prestol. Mezitím se kněz pokloní, přežehná se a políbí ikonu Spasitele, obrátí se k lidu, požehná světloňse, a obrátí se k ikoně Bohorodice, před níž se pokloní a políbí ji, načež vejde do oltáře.

Věřící lid zpívá: »Pojďte, pokloňme se...«

Pojďte, pokloňme se a padněme před Kristem. Synu Boží, ve svatých podivuhodný, spasiž nás, zpívající tobě: Alleluja.

(Jedenkrát)

Je-li neděle: Synu Boží, jenž jsi vstal z mrtvých...

Je-li svátek Bohorodice: Synu Boží, na přímlyvy Bohorodice...

чтою трапезою, творятъ поклоны чрн. Также пріемъ свщєнникъ сватое ѡблагое, даетъ дїаконѣ, и ѿдѣтъ ѿ десныа страны созадн престола, и тако ѿшєдше свєрною страною преднѣцнымъ ѿмъ лампадамъ, творятъ малый вхѡдъ, и стѣвше на ѡбычнѣмъ мѣстѣ, приклоніуютъ ѡба главы, и дїаконѣ рекшѣ:

ГДѢ помѡлимсѧ.

Глаголетъ свщєнникъ мѣтвѣ вхѡда тайно.

Молїтка вхѡда:

Бладыко Гдн Бже нашъ, ѡстѣвнвыи на небесѣхъ чїны и вѡннстѡа аггѡлъ и архггѡлъ, въ слѡженїе твоеѡ славы: сотвори со вхѡдомъ нашимъ вхѡдѣ сватыхъ аггѡлѡвъ быти, со слѡжащїхъ намъ, и со слѡвослѡващїхъ твою блягостъ. Ѣкѡ подѡбѣтъ тебѣ велика слава, чєстъ, и поклонєнїе, Ѡтцѣ, и Сынѣ, и сватомѣ дшѣ, нынѣ и прїсно, и во вѣки вѣкѡвъ. Амїнь.

Молїтвѣ же скончавшейсѧ, глаголетъ дїаконъ ко свщєнникѣ, показвѡи къ востѡкѣ деснїцею, держѧ крѡчѣ и ѡрѧрь тремѣ прєрєты:

Благословн блдыко, сватый вхѡдъ.

И свщєнникъ благословлѧ глаголетъ:

Благословєнъ вхѡдъ сватыхъ твоихъ, вєгдѧ, нынѣ и прїсно, и во вѣки вѣкѡвъ.

Поємъ дїаконъ подѡетъ ѡблагое свщєнникѣ, и цѣлаетъ єпїсѡпскыа ѡблагое. Ѣпѡлншысѧ же конєчномѣ тропарѡ, вхѡдитъ дїаконъ поєредѣ, и стѣв предъ ієрєемъ, возвышѧетъ малѡ рѡцѣ, и показвѧ сватое ѡблагое, глаголетъ велєглѡсно:

Премъдрѡстъ, прѡсѣтн.

Тѧже, поклонїкѡа ємъ и свщєнникъ созадн ѡблагое, вхѡдитъ ко сватый ѡлтѧрь. И дїаконъ ѡбѡ полагѣтъ єтѡе ѡблагое на єтѣн трапєзѣ.

Пѣкѡы же поїѡтъ:

Božská služba svatého otce našeho Basila Velikého

Řád liturgie katechumenů

Diákon: Požehnej, vладыko!

Kněz: **B**lahosloveno budiž království Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen

Ektenie velká

Diákon: **V** pokoji k Hospodinu modleme se!

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za pokoj shůry a spásu duší našich k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za mír celého světa, za blaho svatých církví Božích a za sjednocení všech k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za svatý chrám tento a za vcházející v něj s vírou, zbožností a bázní Boží k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

☩ ст҃ранѣ́ на́шей, правѣ́телехъ ѿ вѣ́нствѣ́ ѿ̀, Гдѣ́ помѡ́лимсѧ.

Ді́акъ: Гдѣ́, помѡ́лиши.

☩ гра́дѣ́ се́мъ [и́ли]:

вѣ́ликомъ гра́дѣ́, ст҃ранѣ́ ѿ вѣ́рою живѡ́щихъ въ нѣ́хъ, Гдѣ́ помѡ́лимсѧ.

Ді́акъ: Гдѣ́, помѡ́лиши.

☩ благоуст҃ворѣ́нїи воздѣ́ховъ, ѡ́ и́зѡбѣ́лїи плодѡ́въ земнѣ́хъ ѿ вре́менѣ́хъ мѣ́рныхъ, Гдѣ́ помѡ́лимсѧ.

Ді́акъ: Гдѣ́, помѡ́лиши.

☩ пла́кающихъ, пѣ́тешест҃вующихъ, недѣ́лующихъ, ст҃раждающихъ, плѣ́ннѣ́хъ, ѿ сп҃сѣ́нїи ѿ̀хъ, Гдѣ́ помѡ́лимсѧ.

Ді́акъ: Гдѣ́, помѡ́лиши.

☩ и́збѣ́внїемъ на́мъ ѡ́ вѣ́лїи скѡ́рни, грѣ́ва ѿ и́зжды, Гдѣ́ помѡ́лимсѧ.

Ді́акъ: Гдѣ́, помѡ́лиши.

Застѣ́пи, сп҃си, помѡ́лиши ѿ сохр҃анїи на́хъ, Бо́же, ч҃твою́ благода́тїю.

Ді́акъ: Гдѣ́, помѡ́лиши.

Пре́свѣ́тѡ, пречѣ́стѡ, пре́благосло́вѣннѡ, сла́внѡ Влады́чнѡ на́шѡ Богоро́днѡ ѿ пренодо́вѣ́хъ Ма́рїю, со вѣ́ми свѣ́тѡми помѡ́лиши, сѧ́ми себѣ́, ѿ дрѣ́въ дрѣ́вѡ, ѿ вѣ́хъ живѡ́тъ на́шхъ Хрї́стѡ́ Бо́гѡ́ преда́нїемъ.

Ді́акъ: Тебѣ́, Гдѣ́.

Возглаше́нїе:

И́ко подо́бѣ́тъ тебѣ́ вѣ́камъ сла́ва, чѣ́сть ѿ покло́нѣ́нїе, ѡ́тцѡ́, ѿ сы́нѡ, ѿ свѣ́тѡмѡ́ дѣ́хѡ́, ны́нѣ́ ѿ прѣ́сно, ѿ во вѣ́ки вѣ́ковъ.

Ді́акъ: ѧ́минь.

Modlitba druhé antifyny:

Hospodine, Bože náš, spasiž lid svůj a požehnej dědictví svému, zachovej plnost církve své, posvěť ty, kdož milují krásu domu tvého, oslav je Božskou mocí svou a neopouštěj nás, doufající v tebe.

Znovu diákon: Opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslavenější a slavné Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druhá i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící: Tobě, Hospodine.

Kněz: **N**eboť dobrotivý a lidumilný Bůh jsi ty, a tobě chválu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Modlitba třetí antifyny:

Ty, jenž jsi nám tyto společné a jednomyslné modlitby daroval a který jsi slíbil, že splníš prosby, shodnou-li se na čem dva neb tři ve jménu tvém, sám i nyní prosby služebníků svých k užítku splniž tím, že udělíš nám v nynějším věku poznání pravdy tvé, v budoucím pak daruješ nám život věčný.

Věřící lid zpívá 3. antifonu (resp. Blahoslavenství, je-li neděle či svátek): V království svém rozpomeň se na nás, Bože...

Teď se otevírají svaté dveře k malému vchodu. Kněz s diákonem stojíce před svatým prestolem, učiní tři poklony a při každé se pokřížují. Pak kněz vezme svaté evangelium, podává je diákonu a obcházejí zprava

Молитва второго антифона:

ГДН БО́ЖЕ НА́ШЕ, СПАСИ́ ЛЮ́ДИ ТВОѦ И́ БЛАГОСЛОВИ́ ДОС҃ТО́ИИЕ ТВОѦ, НЕПОЛНѢНІЕ ЦѢРКВЕ ТВОѦ СОХРАНИ́, ѠСВѢТИ́ ЛЮ́БАЩИЯ БЛАГОЛѢПІЕ ДО́МУ ТВОЕГѠ: Ч҃Ы Ч҃ѢХ҃ КОСПРОСЛА́ВИ КОЖЕ́СТВЕННОУ ТВОЕ́Ю Е́МОУ, И́ НЕ ѠСТѢВИ́ НА́С, ѠПѠКАЮ́ЩИХ҃ НА ТѦ.

Та́же дѣ́аконъ: Па́ки и́ па́ки ми́ромъ ГДѦ помѠлимъ.

Лѣ́къ: ГДн, помѠли́.

ЗастѸпи́, е́писѸ, помѠли́ и́ сохрани́ на́с, Бже́, ч҃вое́ю е́мода́тїю.

Лѣ́къ: ГДн, помѠли́.

Прече́тѸю, прече́тѸю, прече́лгослове́ннѸю, сла́внѸю вѠчцѸ на́ше БѸѸ и́ приснода́Ѹ мѠрию, со вѠемн е́тѸми помѠнѸше, е́амн себѸ, и́ дрѸгъ дрѸга, и́ ве́сь живѠтѸ на́ше Хр҃тѸ Бг҃Ѹ преда́димъ.

Лѣ́къ: ТебѸ, ГДн.

Возглаше́ніе:

И́КО БЛА́ГЪ И́ ЧЕЛОВѢКОЛЮ́БЕЦЪ БО́ГЪ ѠСН, И́ ЧЕБѸ СЛА́ВѸ КОЗЫЛА́ЕМЪ, ѠТЦѸ, И́ СЫ́НѸ, И́ СВѢТО́МУ ДѸХѸ, ны́нѸ и́ при́сно, и́ во вѠкн вѠкѠвѸ.

Лѣ́къ: АмѠнь.

Молитва третьего антифона:

И́ЖЕ ѠБЩИЯ Е́Ѧ И́ СОГЛѢНЫЯ ДАРОВА́ВЫИ НА́МЪ МОЛИ́ТВЫ, И́ЖЕ И́ ДѢЛА́, И́ЛИ ТРЕ́МЪ, СОГЛА́ЮЩИМЪ Ѡ И́МЕНИ ТВОЕ́МЪ, ПРОШѢ́НІА ПОДА́ТИ ѠБѢЩА́ВЫИ: Е́АМЪ И́ ны́нѸ рѠез ч҃вои́хъ ПРОШѢ́НІА КЪ ПОЛЕ́ЗНОМУ́ НЕПО́ЛНИ, ПОДА́А НА́МЪ И́ ВЪ НАС҃ТО́АЩЕМЪ ВѢЦѸ ПОЗНА́НІЕ ТВОЕ́Ѧ И́СТИНЫ, И́ ВЪ ВЪДѸЩЕМЪ ЖИВО́ТѸ ВѢ́ЧНЫИ ДѢ́ДА.

ЗдѸ ѠтвѢзѠтѸ двѸ на ма́лѸи вѸѠх.

ПѠкѠемъ же тре́емѸ антифо́нѸ Ѡ пѠвѠсѸ, и́ли блаже́ннамъ, Ѡце ѠтѸ недѠла. Ѡгда́ при́дѸтѸ на «сла́ва», е́кѠци́нникъ и́ дѣ́аконъ, е́тѠше пре́ е́ла.

Za vladyku našeho metropolitu (*jméno*) [za vladyku našeho (archi-) episkopa (*jméno*)], za důstojné kněžstvo, diákonstvo v Kristu, za veškeré duchovenstvo a lid k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za vlast naši a její představitele k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za město toto [vesnici tuto, svatý monastýr tento], za všechna města a země i za ty, kteří podle víry v nich žijí, k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za příznivé počasí, za hojnost plodů zemských a za pokojné časy k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za cestující po zemi, vodě i vzduchem, za nemocné, trpící, zajaté a za spásu jejich k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Abychom vysvobozeni byli od všelikého soužení, hněvu a nouze, k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí (milostí) svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslavenější a slavné Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druhu i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící: Tobě, Hospodine.

Kněz: Neboť tobě náleží všeliká sláva, čest a klanění, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

И поетъа пѣрвыи антифѡны ѿ пѣвцѣвъ. Свѣщенникъ же глаголетъ тайно молитву пѣрваго антифѡна. Дѣаконъ же поклонивъа оутѣплетъ ѿ мѣста своего, и ѿшедъ стѡитъ предъ иконой Христѡвою, держѧ и ѡраръ тремя пѣресты десныа рѣки.

Молитва пѣрваго антифѡна:

Гди Боже нашъ, съвоже держава неказанна, и слава непочтижимъа, съвоже милость безмѣрна, и человеколюбие неизреченно: елима, Владыко, по благоутробию твоюму, призри на ны, и на свѣтлыи храмы сѣи, и сотвори съ нами, и молящимъа съ нами, богатыа милостыи твою и щедроты твою.

По исполненіи же антифѡна, пришедъ дѣаконъ, и стѡвъ на свѣщницѣхъ мѣстѣхъ, и поклонивъа, глаголетъ:

Пѣки и пѣки миромъ Гдѣ помолъма.

Дѣкъ: Гдѣ, помилѡи.

Застѣпи, спѣси, помилѡи и сохрани насъ, Бже, твою блгодѣтию.

Дѣкъ: Гдѣ, помилѡи.

Прегѣшю, пречестю, преблагословенншю, славношю влчшю нашю Бцшю и принодѣшю дѣрию, со вѣмни стѣмни помолѡвше, елима себе, и дрѣгъ дрѣга, и весь живѡтъ нашъ Хртѣ Бгѣ предадимъа.

Дѣкъ: Тебѣ, Гдѣ.

Возгласеніе:

Ико твою держава, и твою сътъ царство, и сила, и слава, ѡтца, и сына, и свѣтаго дѣха, нынѣ и прино, и во вѣки вѣковъ.

Дѣкъ: аминъ.

И поетъа подѡкнѣ ѿ пѣвцѣвъ вторыи антифѡны. Дѣаконъ же подѡкнѣ творитъ, ѡкоже и въ пѣрвой молитвѣ.

Kněz tiše čte modlitbu první antifony. Diákon, pokloniv se, odstoupil již před ohlasekněze ze svého místa a stanul před ikonou Kristovou, drže orar třemi prsty pravice.

Věřící lid zpívá 1. antifonu: Dobrořeč, duše má, Hospodinu...

Modlitba první antifony:

Hospodine, Bože náš, jehož vláda jest nevýslovná a sláva nevýstižná, jehož milost jest nezměrná a lidumilnost nevypravitelná: Ty sám, Vládce, shlédni na nás a na svatý chrám tento podle milosrdenství svého a prokaž nám i všem, kteří se s námi modlí, hojně milosti a slitování svá.

Po dokončení antifony stane diákon znovu před svatými dveřmi, pokloniv se a přezhnav, praví:

Opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodati svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslavenější a slavné Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druhá i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící: Tobě, Hospodine.

Kněz: **N**eboť tvá jest vláda a království i moc a sláva, Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Kněz tiše čte modlitbu druhé antifony. Diákon činí podobně jako předešle.

Věřící lid zpívá 2. antifonu: Jednorozený Synu a Slovo Boží...

